

се продължавало до разсъмване. Фабий, като чул шумъ, като видялъ огневетъ и опасавайки се отъ нѣкоя военна хитростъ, турилъ всичката си армия подъ оржие, но не я извелъ изъ лагера. А Аннибалъ, възползуванъ отъ това, успѣлъ още прѣди да се съмне да прѣкара цѣлата си армия прѣзъ планинскитѣ тѣснини безпрѣпятствено, макаръ и не лесно. На разсъмване се завързаль бой вече на планинскитѣ височини, но Аннибалъ, като усилилъ прѣдната си пѣхота съ испанската, принудилъ войскитѣ на Фабия да отстѣпятъ въ лагера си съ загуба около 1.000 души, тогазъ когато войскитѣ на Аннибала не понесли почти никаква загуба. Като излѣзълъ изъ планинитѣ, Аннибалъ се расположилъ въ политѣ имъ, близо до Алифъ въ Самний, а Фабий — срѣщу него на една силна мѣстность въ планинитѣ.

Това распространило страхъ между съюзницитѣ на Римъ, които взели вече да се отчайватъ отъ надѣждата да се избавятъ най послѣ отъ Аннибала, явно почнали да роптаятъ противъ Фабия и силно да го укоряватъ. А Аннибалъ, показвайки на видъ, ужъ, че отива къмъ Римъ прѣзъ источниъ Лаций, тръгналъ за земитѣ на пелигнитѣ, въ сѣверниъ Самний, и почналь да ги разорява. Фабий вървяль покрай планинитѣ слѣдъ неговото движение, като всѣкога заставалъ между него и Римъ. Наскоро Аннибалъ, като се научилъ отъ съглѣдвачитѣ си, че въ околноститѣ на Луцерия (Lucera) и Герио или Геруния (Dragonara), два града въ сѣверна, Даунииска Апулия, се намиратъ голѣми запаси пшеница и че града Геруний билъ твърдѣ удобенъ за да се учрѣди въ него складъ съ храни за прѣзъ зимата, промѣнилъ посоката и прѣзъ земитѣ на фронтанитѣ, въ источниъ Самний, тръгналъ къмъ Геруний, който лѣ-

жалъ въ политѣ на планината Либурнъ, на сѣверъ отъ Луцерия. Като не сполучилъ да склони жителитѣ на Геруний съ прѣговори и общанния да му прѣдадѣтъ града, той въ скоро време го прѣвзелъ съ пристѣплъ, жителитѣ му истрѣбилъ, а града разрушилъ, като оставилъ само стѣнитѣ му и тѣзи кжщи, които заелъ за складове за храни. А армията си расположилъ подъ стѣнитѣ на Геруний въ силно укрѣпенъ лагерь.

Фабий, който вървяль слѣдъ Аннибала отъ страна, по планинитѣ, расположилъ се срѣщу него близо до Ларинъ (Larino), на дѣсната страна р. Тифернъ (Tiferno), сжщо въ силно укрѣпенъ лагерь. Слѣдъ това той трѣбвало да отиде въ Римъ за изгьбнение на религиознитѣ обряди, за което прѣдалъ началството надъ армията на Минуция, като на трѣгване му поръчалъ да не прѣдприема нищо въ отстѣствието му и да дѣйствува както той, Фабий, дѣйствувалъ, а не както Семпроний и Фламиний, като оправдавалъ това съ туй, че на побѣдитѣ на Аннибала билъ туренъ вече прѣдѣлъ и съ това билъ изгладенъ спомѣна за потърпянитѣ несполуки.

Но въ Римъ общественното мнѣние, крайно възбудено отъ приятелитѣ на Минуция и отъ враговетѣ на Фабия противъ послѣдния и даже сподѣлно отъ сената, било съвсѣмъ отъ другъ родъ. Двѣ обстоятелства усилили това още по вече: 1-о, че Аннибалъ заповѣдалъ да не разоряватъ частнитѣ имоти на Фабия, което хвърляло върху послѣдния сѣнка на измѣнничество и 2-о, че Фабий, по бившитѣ въ 1-та пуническа война примѣри, сключилъ съ Аннибала договоръ за размѣняване на плѣнницитѣ, по който за всѣки военноплѣнникъ, въ случай на невъзможность да се замѣни той, се